

UZASADNIENIE

Sąd odwoławczy nie widzi podstaw, by w oparciu o zarzuty i argumentację podniesioną w apelacji uwzględnić którykolwiek z jej wniosków odwoławczych. Brak jest w szczególności podstaw, aby korygować orzeczoną przez sąd I instancji karę w kierunku i w sposób postulowany przez skarżącego. W realiach niniejszej sprawy nie można nadmiernego znaczenia przydawać opinii o zachowaniu się skazanego w okresie odbywania kary i deklarowanej woli podjęcia pracy po jej zakończeniu. Rzeczywiście, z treści wspomnianej opinii można wyprowadzić szereg pozytywów co do zachowaniu skazanego w zakładzie karnym, które uwypukla w swojej apelacji obrońca. Rzecz jednak w tym, że skazany karę tę odbywa dopiero od marca 2017 r. Trudno zatem przyjąć, by ten stosunkowo krótki okres poprawy postawy życiowej skazanego, na swój sposób wymuszonej warunkami izolacji penitencjarnej, mógł rzutować na bardziej korzystny dla niego sposób ukształtowania kary łącznej, aniżeli ten przedstawiony w zaskarżonym wyroku. Z punktu widzenia prognostycznego, jeśli chodzi o wyniki resocjalizacji, nie można go przeceniać i uwzględniać jego wymowy w oderwaniu od dotychczasowego (...), a zwłaszcza tego, że na przestrzeni poprzednich lat dopuścił się on kilkudziesięciu rozmaitych rodzajowo przestępstw. Mając na uwadze treść art. 85a kk, skazany nie może oczekiwać, by okres niespełna rocznego okresu poprawnego zachowania w warunkach osadzenia w zakładzie karnym przesłaniał wymowę uprzedniego, notorycznego wchodzenia w konflikt z prawem. Tym bardziej, gdy z opinii o skazanym wynika, że M. K. „ (...) Wobec popełnionych przestępstw oraz dotychczasowego trybu życia w rozmowach wychowawczych wypowiada się umiarkowanie krytycznie (...) ”. W przedmiotowej sprawie sąd I instancji przedstawił rozsądną analizę okoliczności istotnych dla prawidłowego wymiaru kary łącznej, która w żadnej mierze nie może być uznana za rażąco surową. Stosowanie postulowanej w apelacji zasady pełnej absorpcji może wchodzić w grę jedynie w przypadkach zupełnie szczególnych, przy wyjątkowym nagromadzeniu korzystnych z punktu widzenia skazanego okoliczności, do których odwołuje się przepis art. 85a kk. Sąd odwoławczy tokowych się nie doszukał. Przypomnieć należy, iż kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem przestępczej działalności sprawcy. Nie może więc być wymierzana w sposób, który stanowiłby niezrozumiałą – z punktu widzenia dyrektyw, do jakich odwołuje się art. 85a kk – premię dla sprawcy z tego tylko powodu, że popełnił większą ilość przestępstw. Nie może bez uzasadnionych powodów prowadzić do faktycznej bezkarności za znakomitą ich większość. Sprawca nie powinien być premiiowany z powodu intensywności przestępczego działania. Podkreślić tu trzeba zazwyczaj odległy związek czasowy pomiędzy poszczególnymi, wchodzącymi w grę występami. Rozpiętość przestępczej działalności skazanego, będącej przedmiotem zainteresowania z punktu widzenia zaskarżonego wyroku, sięga kilkudziesięciu występów popełnionych na przestrzeni kilkuletniego okresu czasu. Skazany dopuścił się ich na szkodę wielu osób i podmiotów. Godziły one przy tym w rozmaite dobra prawne (mienie, wiarygodność dokumentów, zdrowie, mir domowy, bezpieczeństwo obrotu gospodarczego, bezpieczeństwo dla zdrowia w związku z nielegalnym obrotem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi). Mając to wszystko na uwadze sąd odwoławczy zgodził się z sądem I instancji, że kształtowanie kary łącznej winno odbyć się przy zastosowaniu zasady mieszanej, ale przy wymierzeniu kary łącznej zbliżającej się do sumy kar jednostkowych. Pamiętać należy, iż instytucja wyroku łącznego nie jest ustanowiona po to tylko, by w każdym przypadku przysparzać skazanym jak najdalej idących korzyści.